

PIRMAS SKYRIUS

Būdamas maždaug keturiasdešimties ar keturiasdešimt dvejų, — Vaildas nežinojo tikslaus savo amžiaus, — jis pagaliau surado tėvą.

Niekada nebuvo jo matęs. Taip pat ir mamos. Ar kokio kito šeimos nario. Nežinojo jų vardų, kur, kada jis gimė, ar kaip jis, vaikas, liko vienas gyventi ir savimi rūpintis Ramapo kalnų miškuose. Dabar, prabėgus daugiau nei trims dešimtmečiams po to, kai jį, mažą berniuką, „išgelbėjo“ — MIŠKE RASTAS KAŽKIENO PALIKTAS VAIKAS! — skelbė viena antraštė; MAUGLĮ GAUBIA PASLAPTIS! — plyšojo kita, — Vaildas sėdėjo ne toliau kaip už aštuoniolikos metrų nuo tikro giminaičio ir paslapyje skendinčių atsakymų apie miglotą praeitį.

Vaildas neseniai sužinojo, kad jo tėvas — Danielius Kartėris. Vyru šėšiasdešimt vieni, vedęs moterį, vardu Sofija. Turėjo tris suaugusias dukteris — Šerę, Aleną ir Rožą, — Vaildas manė, kad veikiausiai jas galėtų vadinti netikromis seserimis. Kartėris gyveno Nevadoje, Hendersone, Sandiu alėjoje keturių miegamųjų rančos stiliaus name. Savo įmonėje „DK svajonių namų statyba“ dirbo rangovu.

Prieš trisdešimt penkerius metus, kai Vaildą aptiko vieną miške, gydytojai įvertino, kad vaikas galėtų būti maždaug šešerių aštuonerių metų. Jis neprisiminė tėvų, globėjų, jokio kitokio gyvenimo, tik vagiliavimą tuose kalnuose kovojant už išlikimą. Berniukas įsibraudavo į trobeles ir vasarnamius, naršydavo šaldytuvus ir podėlius. Kartais nakvodavo tuščiuose namuose ar palapinėse, nudžiautose iš garažų. Jei tik oras būdavo geras, Vaildai labiausiai patikdavo nakvoti lauke, po žvaigždėmis.

Iki šiol patiko.

Kai buvo aptiktas ir „išgelbėtas“ nuo laukinio gyvenimo, Vaikų apsaugos tarnyba Vaildą apgyvendino laikinų globėjų šeimoje. Žiniasklaidai išsamiai nušvietus šią istoriją daugelis manė, kad tuoj pat kas nors atsiras ir praneš esantis „mažojo Tarzano“ globėjas. Dienos virto savaitėmis. Savaitės — mėnesiai. Tada metais. Dešimtmečiais.

Trys dešimtmečiai.

Niekas ir niekada dėl jo nesikreipė.

Žinoma, sklido gandai. Žmonės tikėjo, kad Vaildas gimė kažkokioje paslaptingoje uždaroje kalnų gentyje ir nuo jų pabėgo, o gal nebuvo tinkamai prižiūrimas, todėl tenykščiai baiminosi prisipažinti, kad vaikas jų. Kiti aiškino, kad rastinukas gal ne viską prisimena, juk vienas nebūtų galėjęs kiaurus metus gyventi atšiauriuose miškuose, be to, jis bendraujantis ir ganėtinai sumanus, tad ar toks galėjo užaugti vienas, be tėvų? Žmonės įtarė, jog mažam berniukui nutiko kažin kas siaubinga; kažin kas tokio žiauraus, kad psichinės gynybos mechanizmai išgujo visus prisiminimus apie tą nutikimą.

Vaildas žinojo, kad tai netiesa, bet koks skirtumas?

Ankstyviausi jo prisiminimai sušmėžuodavo nesuprantamais vaizdinių ir sapnų blyksniais: raudoni turėklai, tamsus namas, ūsuoto vyro portretas. Kartais, kai vizijos užgriūdavo su garsu, — ir moters klyksmas.

Vaildo — tokį taiklų vardą sumanė globėjas* — istorija tapo šių vietų legenda. Pabaisa, vienas gyvenęs miškuose. Machvos apylinkėse tėvai, norėję užtikrinti, kad atžalos grįžtų namo saulei dar nenusileidus ir vengtų klaidžiojimų krūmynų ir miškų tankmėse, gąsdindavo vaikus, jog sutemus iš slaptavietės išlenda piktas, laukinis, ištroškęs kraujo Miško Vaikis.

* Wild (*angl.*) — laukinis. (Čia ir toliau — vertėjos pastabos.)

Prabėgo trys dešimtmečiai, bet niekas, net ir pats Vaildas, vis dar nežinojo savo kilmės istorijos.

Ir pagaliau.

Sėdėdamas nuomotame automobilyje kitoje gatvės pusėje jis stebėjo, kaip Danielius Karteris atidaro paradines namų duris ir žingsniuoja savo pikapo link. Vaildas „iPhone“ fotoaparatu priartino tėvo veidą ir padarė kelias nuotraukas. Žinojo, kad šiuo metu Danielius Karteris dirba prie naujo projekto: dvylika gyvenamųjų namų, kiekviename — po tris miegamuosius, pus-trečios vonios ir virtuvė su „medžio anglių spalvos spintelėmis“. „DK svajonių namų statybos“ tinklalapio skiltyje „Apie mus“ buvo rašoma: „DK svajonių namų statyba“ jau dvidešimt pen-kerius metus kuria, stato ir parduoda neprikaištingus aukš-čiausios kokybės namus jūsų poreikiams ir svajonėms paten-kinti.“

Tris nuotraukas Vaildas išsiuntė Esterai Krimštein, garsiai Niujorko advokatei, turbūt geriausiai jam atstojusiai motiną. Norėjo sužinoti, ar Vaildas ir šis vyras, tariamai biologinis tė-vas, yra panašūs.

Praėjus vos penkioms sekundėms po to, kai spustelėjo mygtuką „Siųsti“, Estera jam paskambino.

Vaildas atsiliepė:

— Na?

— Oho.

— Oho, nes į mane panašus?

— Jei būtų dar kiek panašesnis, pamanyčiau, kad sendini-mo programėle pakoregavai savo nuotraukas.

— Tai manai...

— Čia tavo tėvas, Vaildai.

Vyras tylėdamas spaudė telefoną prie ausies.

— Ar viskas gerai? — pasiteiravo Estera.

— Gera.

— Ar ilgai jį stebi?

— Keturias dienas.

— Tai ką darysi toliau?

Vaildas apmąstė šį klausimą.

— Galiu tiesiog pasišalinti.

— Ne.

Jis nieko neatsakė.

— Vaildai?

— Ką?

— Elgiesi kaip zuikis, — pareiškė Estera.

— Zuikis?

— Anūkas taip sako. Reiškia bailį.

— Taip, tiek supratau.

— Eik ir pagaliau pasikalbėk su juo. Paklausk, kodėl mažą berniuką paliko vieną miškuose. Aha, o po to nedelsdamas man paskambink, nes labai smalsu.

Estera nutraukė pokalbį.

Danieliaus Karterio plaukai buvo žili, oda nubučiuota saulės, dilbiai raumeningi, veikiausiai dėl to, kad visą gyvenimą dirbo fizinį darbą. Vaildas pastebėjo, kad šeima atrodo darni. Šiuo metu Karterio žmona Sofija šypsojosi ir mojo į pikapą lipančiam vyrui.

Praėjusį sekmadienį Danielius su Sofija galiniame kieme surengė šeimos pikniką, pasikepė mėsos. Atvyko jų dukros Šerė ir Alena su šeimomis. Danielius, užsimaukšlinęs virėjo kepurę ir užsirišęs prijuostę su užrašu „Trofėjinis vyras“, plušo prie kepsninės. Sofija pilstė sangriją ir dalijo bulvių mišrainę. Saulei nusileidus Danielius užkūrė laužą, šeima pasiskrudino zefyrų ir žaidė stalo žaidimus. Rokvelo paveikslus primenantis vaizdelis. Vaildas tikėjosi, kad juos stebėdamas pajus dilgtelėjimą, pradės mąstyti, ko neteko, tačiau, tiesą pasakius, nieko ypatingo nejautė.

Jų gyvenimas nėra geresnis už jo. Tiesiog kitoks.

Iš dalies Vaildas troško važiuoti į oro uostą ir skristi namo. Pastaruosius šešis mėnesius bandė kurti įprastą gyvenimą Kosta Rikoje su moterimi ir jos dukra, tačiau dabar jau metas grįžti į nuošalią ekokapsulę Ramapo kalnų gilumoje. Ten jo vieta, ten jautėsi esąs namuose.

Vienas. Miškuose.

Gal Estera Krimštein bei visas likęs pasaulis ir smalsauja, kokia vaiko iš miško kilmė, bet paties vaiko tai nedomino. Niekada nedomino. Jam atrodė, kad tėvai arba mirę, arba jį apleido. Koks skirtumas, kas jie tokie buvo, kaip savo elgesį vertino? Kad ir žinosi, nieko nepakeisi.

Jam viskas gerai, labai ačiū visiems. Nėra reikalo gyvenime kelti sąmyšio.

Danielius Karteris pikapo spynelėje pasuko raktelį. Nuvažiavo Sandiu alėja ir Sendhil Seidžo gatvėje pasuko į kairę. Vaildas nusekė iš paskos. Prieš kelis mėnesius jis neatsispyrė pagundai ir įtraukė savo DNR mėginį į vieną populiariausių internete genealogijos duomenų bazių. Įtikinėjo save, kad tai nieko nereiškia. Jei atsirastų giminaitis, vis tiek galėtų ryšio nepaisyti. Tiesiog žengė neįpareigojantį pirmą žingsnį ir nieko daugiau.

Kai gavo rezultatus, nesužinojo nieko, kas būtų po kojomis sudrebinę žemę. Artimiausio giminaičio inicialai buvo P. B., tinklalapyje jis buvo nurodytas kaip antros eilės pusbrolis. Nieko reikšmingo. P. B. pamėgino užmegzti ryšį. Vaildas ketino atsakyti, bet gyvenimas pažėrė staigmenų. Nustebindamas net pats save Vaildas paliko miškus, kuriuos visuomet vadino namais, ir visai jam neįprastu stiliumi išmėgino šeiminį gyvenimą Kosta Rikoje.

Reikalai susiklostė ne taip, kaip tikėjosi.

Prieš dvi savaites, kai krovėsi daiktus ketindamas palik-

ti Kosta Riką, iš DNR tinklalapio sulaukė elektroninio laiško su antrašte: „SVARBUS PRANEŠIMAS! Aptiktas giminaitis, su kuriuo sieja gerokai daugiau DNR, nei su koku nors rastu iki šiol.“ Šio inicialai buvo D. K. Laiško apačioje nuoroda gundė „SUŽINOTI DAUGIAU“. Nors instinktai įspėjo nekišti nagų, Vaildas ją spustelėjo.

Vertinant pagal amžių, lytį ir DNR sutapimo procentą, D. K. buvo jo tėvas.

Vaildas tik žvelgė į ekraną.

Kas toliau? Priešais nosį — durys į praeitį. Tereikia nuspausti rankeną. Vis dėlto jis dvejojo. Gal šis beprotiškas gyvenimus jaukiantis tinklalapis veikia tam tikru klastingu principu? Jei Vaildas gavo pranešimą, kad šiame tinklalapyje užsiregistravęs jo tėvas, turėtų susiprasti, kad ir tėvas galbūt sulaukė žinutės apie sūnų?

Kodėl D. K. nemėgina su juo susisiekti?

Dvi dienas Vaildas mėgino nepaisyti to, ką sužinojo. Kartą iš viso vos neištrynė paskyros. Jis puikiai suvokė, kad iš to nieko gero nebus. Metams bėgant apsvarstė visas aplinkybes, kaip mažas berniukas galėjo atsidurti miške ir metų metus niekas jo nepasigedo. Kalbant tiesiai šviesiai, jis buvo paliktas mirti.

Kai paskambino Esterai papasakoti apie tėvo paskyrą ir pareikšti, kad neketina į šią temą gilintis, ji pasiteiravo:

— Nori mano nuomonės?

— Žinoma.

— Tu tikras vėpla.

— Naudinga.

— Įdėmiai manęs paklausk, Vaildai.

— Gerai.

— Esu gerokai už tave vyresnė.

— Tiesa.

— Tylėk. Tuoju tave apšviesiu.

— Ar šią eilutę pasiskolinai iš „Hamiltono“?

— Taip.

Vaildas pasitrynė akis.

— Tęsk.

— Bjauriausia tiesa yra geriau už gražiausią melą.

Vaildas susiraukė.

— Ar šią išmintį radei prie ateitį pranašaujančio sausainėlio?

— Neapsimetinėk gudruoliu. Nuo šito nepasislėpsi. Pukiai tai žinai. Privalai išsiaiškinti tiesą.

Žinoma, Estera neklydo. Gal ir nenori nuspausti rankenos, bet negali praleisti viso gyvenimo spoksodamas į duris. Vaildas vėl prisijungė prie DNR tinklalapio ir parašė D. K. žinutę glaus-tai ir aiškiai:

Turbūt esu jūsų sūnus. Ar galėtume pasikalbėti?

Kai spustelėjo mygtuką „Siųsti“, išsoko automatinis pranešimas. Buvo rašoma, kad D. K. duomenų tinklalapyje nebėra. Kaip įtartina ir keista, kad tėvas sumanė ištrinti savo paskyrą. Dabar jau Vaildai pasidarė įdomu ir jis greitai apsisprendė paieškoti atsakymų. Velnio pat rankenos paspaudimą; metas nelemtąsias duris išspirti. Jis paskambino Esterai.

Jei šis vardas kam nors girdėtas, tai veikiausiai todėl, kad ji yra legendinė advokatė Estera Krimštein, „Krimštein kriminalų“ televizijos laidos vedėja. Pasinaudodama ryšiais ji kai kam paskambino. Vaildas pasitelkė savo šaltinius, su kuriais užmezgė santykius dirbdamas apsaugos firmoje. Po dešimties dienų galiausiai jie sužinojo ieškomo žmogaus vardą.

Danielius Karteris, šešiasdešimt vienerių, gyvena Hendersone, Nevadoje.

Prieš keturias dienas Vaildas iš Liberijos Kosta Rikoje išskrido į Las Vegasą Nevadoje. O dabar nuomotu mėlynu „Nissan Altima“ seka Danieliaus Karterio „Ram“ pikapą į statybviетę. Gana delsti. Danieliui Karteriui sustojus prie statybų aikštelės, Vaildas pastatė automobilį gatvės pakraštyje ir išlipo. Statybviетės triukšmas kurtino. Vaildas jau ketino eiti artyn, bet pamatė, jog prie Karterio atskuba du darbininkai. Vaildas stabtelėjo. Vienas darbininkas padavė Karteriui šalną, kitas — ausų kištukus. Karteris juos įsikišo ir nusivedė kolegas į statybviетės gilumą. Darbiniai batai kėlė tiek dulkių, kad buvo sunku vyrs įžiūrėti. Vaildas laukė ir stebėjo. Ant lentų iškeltas užrašas pernelyg įmantrių šriftu informavo, kad „Ateities vizijos“ — ar įmanoma sugalvoti banalesnį pavadinimą? — yra prašmatnių trijų miegamųjų namų statybos projektas. Kainos prasideda nuo 299 tūkstančių dolerių. Raudonai parašyti pasviri žodžiai skelbė: *IAU GREITAI!*

Gal Danielius Karteris ir buvo brigadininkas, rangovas, ar kaip kitaip vadinamas viršininkas, bet vyrs aiškiai nesibodėjo susitepti rankų. Vaildas stebėjo, kaip jis rodo darbininkams pavyzdį. Įkalė siją. Užsidėjęs apsauginius akinius gręžė. Tikri-no atliktus darbus, linktelėdavo darbuotojams, kai būdavo patenkintas, parodydavo, ką reikia pataisyti. Darbuotojai jį gerbė, Vaildas aiškiai tai matė. O gal tik norėjo matyti. Sunku pasakyti.

Vaildas dukart pastebėjo Danielių Karterį vieną ir jau ėmė artintis, bet kas nors vis jį pralenkdavo. Statybviетėje virė darbas, nenutrūko judėjimas, buvo triukšminga. Vaildas negalėjo pakęsti garsių trenksmų. Visuomet taip jautėsi. Nusprendė verčiau palaukti ir prieiti prie tėvo šiam grįžtant namo.

Penktą valandą po pietų darbininkai pradėjo skirstytis. Danielius Karteris darbo vietą paliko vienas paskutinių. Atsisveikindamas pamojo ir išoko į pikapą. Vaildas nusekė jį iki rančos stiliaus namo Sandiu alėjoje.

Kai Danielius Karteris išjungė variklį ir išlipo iš pikapo, Vaildas sustabdė savo automobilį priešais jo namą. Pastebėjęs Vaildą, Karteris sustojo. Pagrindinės namo durys atsivėrė. Karterio žmona Sofija sveikino sutuoktinį kone dangiška šypsena veide.

Vaildas išslydo iš automobilio ir kreipėsi:

— Pone Karteri?

Tėvas liko prie pravirų pikapo durelių tarsi svarstydamas, gal vertėtų šokti atgal ir nurūkti. Neskubėdamas įdėmiai narstė įsibrovėlį žvilgsniu. Vaildas nežinojo, ką dar galėtų pasakyti, tad nusprendė užduoti paprasčiausią klausimą:

— Galėtume persimesti žodeliu?

Danielius Karteris žvilgtelėjo į Sofiją. Tarp jų kažkas nutiko. Vaildas spėjo, kad taip atrodo nebyli tris dešimtmečius kartu praleidusios poros kalba. Sofija grįžo į namą ir uždarė duris.

— Kas jūs toks? — pasiteiravo Karteris.

— Mano vardas — Vaildas. — Jis žingtelėjo kelis žingsnius artyn, kad nereikėtų šaukti. — Gali būti, kad esate mano tėvas.

ANTRAS SKYRIUS

Danielius Karteris daug nekalbėjo.

Patyliukais klausėsi Vaildo aiškinimų apie praeitį, DNR tinklalapį ir išvadų, kad jie veikiausiai tėvas ir sūnus. Veide išlaikė bereikšmę išraišką, kartkartėmis linktelėdavo, pagrąžydavo rankas, šiek tiek pabalo. Karterio ramybė Vaildui paliko gerą įspūdį. Keista, bet priminė jo paties elgesį.

Jie tebestovėjo kieme. Karteris vis žvilgčiojo į namą. Galiausiai pasiūlė:

— Pasivažinėkime.

Jiedu įlipo į pikapą ir tylėdami išjudėjo. Nė vienas nejautė poreikio kalbėti. Vaildas spėjo, kad jo žodžiai Karterį vis dėlto pribloškė, tad pasivažinėjimu jis naudojasi kaip pertraukėle, tarsi boksininkas teisėjui skaičiuojant iki aštuonių. O gal ir ne. Sunku žmones perprasti. Galbūt vyras priblokštas. Gal ką nors rezga.

Po dešimties minučių jie įsitaisė „Mustang Sally’s“, septintojo dešimtmečio užkandinėje, įsikūrusioje „Ford“ automobilių parduotuvėje. Kėdės čia buvo aptrauktos raudona viniline danga ir turėjo kelti nostalgiją, tačiau atvykeliams iš Naujojo Džersio senovinės užkandinės įspūdžio nepalieka.

— Nori pinigų? — spėjo Karteris.

— Ne.

— Taip ir maniau, — vyras sunkiai atsiduso. — Turbūt galėčiau pradėti abejonėmis, ar tai, ką sakai, yra tiesa.

— Galėtum, — nesiginčijo Vaildas.

— Galėtume atlikti tėvystės nustatymo tyrimą.

— Galėtume.

— Vis dėlto nemanau, kad tai būtina. Mudu panašūs.

Vaildas nieko neatsakė.

Karteris panardino pirštus į ilgus žilus plaukus.

— Žmogau, kaip keista. Turiu tris dukteris. Ar žinojai?

Vaildas linktelėjo.

— Tos mergaitės — mano gyvenimo dovana, — jis papurtė galvą. — Duok man kelias minutes viską suvirškinti, gerai?

— Gerai.

— Žinau, kad turi šimtus klausimų. Aš taip pat.

Jauna padavėja priėjusi pasisveikino:

— Laba diena, pone K.

Danielius Karteris šiltai nusišypsojo.

— Labas, Nense.

— Kaip sekasi Rozai?

— Kuo puikiausiai.

— Perduokite nuo manęs linkėjimų.

— Būtinai.

— Ko galėčiau judviem atnešti?

Danielius Karteris užsisakė sumuštinį su bulvytėmis; motelėjo Vaildo pusėn, ir šis paprašė to paties. Nensė pasiteiravo, ar jie norės ko nors atsigerti. Vyrai abu kartu papurtė galvas. Nensė paėmė valgiaraščius ir pasišalino.

— Nensė Urban lankė vidurinę kartu su mano jauniausia dukra, — paaiškino Karteris, kai ji nebegalėjo girdėti. — Puiki mergina.

— Aha.

— Žaidė vienoje tinklinio komandoje.

— Aha, — pakartojo Vaildas.

Karteris kiek palinko į priekį.

— Aš tikrai nieko nesuprantu.

— Turbūt abu nesuprantame.

— Negaliu patikėti, ką man sakai. Tikrai esi tas vaikas, prieš daugybę metų rastas miške?

— Tikrai, — patvirtino Vaildas.

— Prisimenu naujienas. Tave vadino mažuoju Tarzanu ar panašiai. Tave aptiko keliautojai, tiesa?

— Tiesa.

— Apalačų regione?

Vaildas linktelėjo.

— Ramapo kalnuose.

— Kur jie?

— Naujajame Džersyje.

— Rimtai? Apalačai siekia net Naująjį Džersį?

— Siekia.

— Nežinojau, — Karteris vėl papurtė galvą. — Niekada nesilankiau Naujajame Džersyje.

Taigi. Biologinis tėvas niekada nesilankė valstijoje, kurią Vaildas visą gyvenimą laikė namais. Jis nenutuokė, kokias iš to galima padaryti išvadas, jei apskritai galima.

— Naujasis Džersis nekelia asociacijų su kalnais, — kalbėjo Karteris, mėgindamas nusigriebti kokios nors temos. — Daugiau kyla minčių apie gyventojų perteklių, oro užterštumą, Springstiną ir „Sopranus“.

— Sudėtinga valstija, — atsakė Vaildas.

— Nevada taip pat. Nepatikėsi, kokius pokyčius regėjau.

— Kiek laiko vadini Nevadą savo namais? — pasiteiravo Vaildas, švelniai mėgindamas pakreipti pokalbį kita linkme.

— Gimiau netoli nuo čia, Sierčlaito mieste. Ar teko apie tokį girdėti?

— Ne.

— Maždaug už keturiasdešimties minučių kelio į pietus nuo čia, — Karteris bakstelėjo pirštu, tarsi tai būtų galėję kuo

nors padėti, tuomet nudelbė žvilgsnį į ranką, papurtė galvą ir pirštą nuleido. — Be jokios paaiškinamos priežasties plepu niekam neįdomiomis temomis. Atsiprašau.

— Viskas gerai, — patikino Vaildas.

— Tiesiog... sūnus, — atrodo, vyrui sudrėko akys. — Man sunkiai sekasi tai suvokti.

Vaildas nieko neatsakė.

— Leisk man išsakyti, kas pirmiausia šauna į galvą, gerai? Neabejoju, kad tau kilo abejonių, — Karteris pritildė balsą. — Apie tave nežinojau. Net nenutuokiau, kad turiu sūnų.

— Sakydamas „nežinojau“ turi omenyje...

— Turiu omenyje niekada. Iki šios akimirkos. Esu rimtai sukrėstas.

Vaildo kūnu plūstelėjo šaltis. Atsakymų laukė visą gyvenimą. Bandė išguiti tokias mintis iš galvos, apsimetė, kad tai visai nesvarbu — daugeliu atžvilgių ir nebuvo svarbu, — tačiau, žinoma, buvo smalsu. Kažkuriuo metu nusprendė, kad neleis nežinomybei jo trikdyti. Buvo paliktas miškuose mirti, tačiau kažkoku būdu sugebėjo išgyventi. Akivaizdu, kad tokia patirtis žmogų keičia, formuoja jo elgesį, ateitį, tampa jo dalimi.

— Kaip jau minėjau, turiu tris dukteris. Po šitiekos metų sužinoti, kad dar joms negimus jau turėjau sūnų... — vyras papurtė galvą ir sumirksėjo. — Ak, vaikyti, reikia prie šios minties priprasti. Duok man truputį laiko atgauti kvapą.

— Neskubėk.

— Sakei, kad tave vadina Vaildu?

— Taip.

— Kas tave taip pakrikštijo?

— Globėjas.

— Tinkamas vardas, — tarstelėjo Karteris. Tuomet pridūrė: — Ar buvo tau geras globėjas?

Vaildui nepatiko, kad atsakinėti tenka jam, tačiau patvirtino:

— Taip.

Daugiau nieko neaiškino.

Karteris vilkėjo darbinius marškinius, jie buvo labai dul-
kėti. Kyštelėjęs ranką į kišenę ant krūtinės išsitraukė rašiklį ir
skaitymo akinius.

— Dar kartą primink, kada tave rado.

— 1986-ųjų balandį.

Karteris pasižymėjo datą ant popierinės staltiesės.

— Ir kokį amžių gydytojai nustatė?

— Spėjo, kad man buvo šešeri ar septyneri, kažkas pana-
šaus.

Karteris pasižymėjo ir tai.

— Vadinasi, esi gimęs maždaug 1980-aisiais, metais anks-
čiau ar vėliau.

— Taip, — patvirtino Vaildas.

Vis dar žvelgdamas į užrašus Danielius Karteris linktelėjo.

— Spėčiau, Vildai, kad tavo gyvybė užsimezgė 1980-ųjų
vasarą. Gimei po devynių mėnesių, vadinasi, 1981-aisiais, tarp
kovo ir gegužės.

Staliukas suvirpėjo. Karteris paėmė telefoną ir prisimerkęs
pažvelgė į ekraną.

— Sofija, — tarė balsu. — Žmona. Verčiau atsiliiepsiu.

Vaildas mostelėjo, ragindamas taip ir padaryti.

— Labas, brangute... Taip, aš „Mustang Sally's“ užkandinė-
je. — Klausydamasis, ką sako žmona, jis žvilgtelėjo į Vildą. —
Tiekėjas. Tikisi parduoti PVC vamzdžius. Aha, taip, papasa-
kosiu vėliau. — Po dar vienos tylos pertraukėlės pridūrė ištis
nuoširdžiai: — Myliu tave.

Karteris nutraukė pokalbį ir padėjo telefoną ant staliuko.
Ilgą laiką į jį žvelgė.

— Ta moteris — geriausia, kas kada nors nutiko mano gyvenime, — galiausiai prabilo. Vis dar žvelgdamas į telefoną pridūrė: — Veikiausiai tau buvo sunku, Vaildai. Neprisiminti praeities. Apgailestauju.

Vaildas tylėjo.

— Ar galiu tavimi pasikliauti? — pasiteiravo Karteris.

Vaildui nespėjus nieko atsakyti, Danielius Karteris mostelėjo ranka.

— Kvailas klausimas. Net įžeidus. Neturiu teisės nieko tavęs prašyti. Be to, žmogus arba laikosi duoto žodžio, arba ne. Klausimas nieko nepakeis. Didžiausiems melagiams, kuriuos sutikau gyvenime, puikiai sekdavosi dalyti pažadus ir išlaikyti akių kontaktą.

Karteris susinėrė rankas ant krūtinės, tada nuleido ant stalo.

— Turbūt čia atvykai ieškoti atsakymų.

Vaildas nepasikliovė savo balsu, tad tik linktelėjo.

— Papasakosiu, ką galiu, gerai? Tiesiog mėginu sugalvoti, nuo ko pradėti. Turbūt nuo... — Karteris pakėlė akis į lubas, sumirksėjo ir prabilo: — Taigi, mudu su Sofija pradėjome susitikinėti paskutiniais metais vidurinėje. Gana greitai įsimylėjome. Vis dėlto tebuvo vaikai. Žinai, kaip būna. Šiaip ar taip, Sofija už mane gerokai protingesnė. Kai baigėme mokyklą, ji išvyko į koledžą. Į kitą valstiją. Jutą. Pirmoji šeimoje mokėsi koledže. Aš įstojau į karines oro pajėgas. Ar tarnavai?

— Taip.

— Kokiame dalinyje?

— Sausumos pajėgose.

— Ar teko imtis veiksmų? — pasiteiravo Karteris.

Vaildas nemėgo apie tai kalbėti.

— Taip.

— Man neteko. Pasisekė. Po Vietnamo karo, turiu omenyje aštuntajame dešimtmetyje, iki kol Reiganas 1986-aisiais bom-

bardavo Libiją, atrodė, kad daugiau niekada nebekariausime. Žinau, kaip keistai dabar tai skamba, tačiau tokia tiesa. Štai kokį pėdsaką Vietnamas paliko mūsų psichikoje. Visai tautai sukėlė potrauminio streso sindromą. Gal ir gerai. Daugiausia tarnavau Neliso oro pajėgų bazėje, gal pusvalandis kelio nuo čia. Vis dėlto trumpam buvau išvykęs ir užsienin. Į Ramšteiną Vokietijoje. Mildenholą Jungtinėje Karalystėje. Nepilotavau lėktuvų, nieko panašaus. Dirbau statybų ir kelių tiesimo padalinyje. Iš esmės statėme bazes. Ten daug sužinojau apie statybas.

Įsiterpė padavėja Nensė:

— Bulvytės jau iškeptos, tad pirmiausia atnešiau jas. Skaniausios karštos.

Karteris pasipuošė plačia, žavinga šypsena.

— Ak, kokia tu rūpestinga. Ačiū, Nense.

Nensė Urban ant stalo tarp vyrų pastatė didelį krepšelį su bulvytėmis, priešais abu padėjo po lėkštelę. Pomidorų padažas jau buvo ant stalo, bet Nensė pastūmė buteliuką į vidurį tarsi primindama, kad gali prireikti. Nensei nuėjus Karteris ištiesė ranką ir paėmė vieną bulvytę.

— Mudu su Sofija susižadėjome prieš man išvažiuojant vykdyti vasaros užduoties Ramšteine. Buvome labai jauni, nerimavau, kad galiu jos netekti, juk koledže susipažino su tokiais šauniais žmonėmis. Visos mokyklos laikų porelės jau buvo išsiskyrusios arba turėjo skubotai tuoktis, nes merginos pastojo. Šiaip ar taip, ne kur kitur, o lombarde nupirkau sužadėtuvių žiedą. — Karteris prisimerkė. — Ar neturi bėdų dėl alkoholio, Vaildai?

— Ne.

— O dėl narkotikų? Dar kokių nors priklausomybių?

Vaildas pasimuistė.

— Ne.

Karteris nusišypsojo.

— Džiaugiuosi tai girdėdamas. Kovoja su potraukiu alkoholiui, bet jau dvidešimt aštuonerius metus esu blaivus. Bet negaliu kaltinti svaigiųjų gėrimų. Tikrai ne. Istorijos esmė? Vasara Europoje buvo pašėlusė. Maniau, kad tai paskutinė proga man, vienišam vyrui, pasilinksminti. Kaip koks kvailys nusprendžiau, kad turėčiau pasismaginti. Juk taip mes, vyrai, teisiname tokį elgesį. Tą vienintelę vasarą buvau Sofijai neišstikimas. Net ir šitiek metų prabėgus kartais pažvelgiu į ją miegančią ir pajuntu kaltę. Vis dėlto taip buvo. Vadindavome tai vienos nakties nuotykiu. Velnias, manau, ir dabar žmonės juos taip vadina, ar ne?

Karteris žvelgė į Vaidą tarsi laukdamas atsakymo.

— Turbūt, — atsakė jis, mėgindamas palaikyti pokalbį.

— Aha. Ar tu vedęs, Vaidai?

— Ne.

— Ne mano reikalas, atsiprašau.

— Viskas gerai.

— Turiu prisipažinti, 1980 metų vasarą permiegojau su aštuoniomis merginomis. Taip, tiksliai žinau. Argi ne apgailėtina? Neskaitant Sofijos, per visą savo gyvenimą teko mylėtis tik su tomis moterimis. Taigi, peršasi išvada, kad tavo motina yra viena iš tų aštuonių moterų.

Pradėtas per vienos nakties nuotykį, mąstė Vaidas. Ar yra koks skirtumas? Nematė jokios prasmės. Gal kiek ironiška, kad Vaidui geriausiai sekėsi palaikyti trumpalaikius santykius, ar kalbant atvirai, patirti vienos nakties nuotykius. Turėjo merginų, moterų, su kuriomis mėgino užmegzti ryšį, bet kažkodėl santykiai nesusiklostydavo.

— Tos aštuonios moterys, — vėl prabilo Vaidas.

— Ką norėtum apie jas sužinoti?

— Turi jų pavardes ar adresus?

— Ne, — Karteris pasitrynė smakrą ir užvertė akis. — Prisimenu tik vardus. Atsiprašau.

— Ar kuri iš jų kada nors mėgino su tavimi susisiekti?

— Turi omenyje po visko? Ne. Daugiau iš jų nieko negirdėjau. Privalai prisiminti, kad buvo 1980 metai. Neturėjome mobiliųjų telefonų ar elektroninio pašto. Nežinojau merginų pavardžių, o jos nežinojo manosios. Ar kada klausaisi Bobo Se-gerio ir „Silver Bullet Band“?

— Iš tiesų ne.

Karterio veide šmėkštelėjo ilgesinga šypsena.

— Ak, žmogau, kiek daug netenki. Lažinuosi, kad teko girdėti dainas „Night Moves“ ar „Turn the Page“. „Night Moves“ Bobas dainuoja: „Pasinaudojau ja, ji pasinaudojo manimi, mums tai nerūpėjo.“ Man ši daina labai primena tą vasarą.

— Tai su visomis tomis moterimis patyrei vienos nakties nuotykius?

— Na, turbūt vieną galima pavadinti savaitgalio romanu. Barselonoje. Taigi, veikiau trijų naktų nuotykis.

— Ir jos tave pažinojo tik kaip Danielių, — tikslinosi Vaildas.

— Dažniausiai mane vadina Deniu, bet taip.

— Jokių pavardžių. Jokių adresų.

— Taip.

— Ar sakei joms, kad esi kareivis, minėjai, kur tarnauji?

Karteris pagalvojo.

— Gal ir minėjau.

— Net jei ir minėjai, — tęsė Vaildas, — Ramšteinas didžiulis. Daugiau nei penkiasdešimt tūkstančių amerikiečių.

— Ar teko lankytis?

Vaildas linktelėjo. Praleido ten tris savaites ruošdamasis slaptai misijai šiaurės Irake.

— Vadinas, jei jauna moteris pastotų, norėtų rasti vaiko tėvą ir ateitų į bazę ieškoti Denio ar Danieliaus...

— Palauk, — įsiterpė Kateris, — manai, tavo mama manęs ieškojo?

— Nežinau. 1980 metai. Ji nėščia. Galbūt ieško tavęs. O gal ir ne. Gal ir ji tik mėgavosi vienos nakties nuotykiams. Gal vienos nakties nuotykių patyrė su būriu vyrų, ir jai buvo nesvarbu, nuo kurio pastojė. Nežinau.

— Tu teisus, — pripažino Karteris; dabar jo veidas buvo išbalęs. — Net jei mėgino mane rasti, toje bazėje tai būtų buvę neįmanoma. Be to, tarnavau ten tik aštuonias savaites. Gal tuo metu, kai mergina sužinojo esanti nėščia, jau buvau grįžęs į valstijas.

Nensė atnešė sumuštinį. Vieną padėjo priešais Karterį, kitą — priešais Vaildą. Akys šokinėjo nuo vieno prie kito. Pajutusi, kokia tvyro atmosfera, nuskubėjo šalin.

— Aštuonios moterys. Kelios iš jų buvo amerikietės? — svarstė Vaildas.

— Koks skirtumas? — nesuprato Karteris, bet tuoj pridūrė: — Ak, žinoma, tu teisus. Buvai paliktas Naujojo Džersio miškuose. Logiška, kad motina turėjo būti amerikietė.

Vaildas laukė.

— Tik viena mergina. Su dauguma jų susipažinau Ispanijoje. Tuo metu visi jauni europiečiai ten atostogaudavo.

Vaildas mėgino kvėpuoti ramiai.

— Ką apie ją prisimeni?

Karteris paėmė bulvytę, laikė ją nykščiu ir smiliumi. Dėbsojo, tarsi ji galėtų pasufleruoti atsakymą.

— Manau, jos vardas buvo Siuzana.

— Gerai, — tęsė Vaildas. — Kur su Siuzana susipažinai?

— Diskotekoje Fuenchiroloje. Tai miestelis Kosta del Solyje. Prisimenu, kaip pasisveikinau ir nustebau išgirdęs akcentą. Ten nedaug amerikiečių atostogaudavo.

— Vadinasi, buvai diskotekoje, — tęsė Vaildas. — Pamėgink prisiminti. Su kuo ten lankeisi?

— Turbūt su keliais kitais pulko vyrais. Neprisimenu. Atleisk. Gali būti, kad buvome visi kartu. Eidavome iš vienos diskotekos į kitą.

— Ar Siuzana pasakojo, iš kur kilusi?

Karteris papurtė galvą.

— Tiesą pasakius, nė negaliu užtikrinti, kad ji buvo amerikietė. Kaip jau minėjau, tuose kraštuose retai sutikdavau jaunų amerikiečių. 1980-aisiais dar nebuvo tos vietelės atradusios. Vis dėlto akcentas buvo aiškiai amerikietiškas, tad spėjau, kad atvyko iš čia. Be to, nemažai gėriau. Prisimenu, kaip su ja šokau. Taip derėdavo elgtis. Audringai šokdavai, kol suprakaituodavai, o tada išeidavai.

— Ir kur juduėjote?

— Keliese buvome užsisakę viešbučio kambarį.

— Ar prisimeni viešbučio pavadinimą?

— Ne, bet jis buvo visai šalia naktinio klubo. Aukštas. Prisimenu, kad pastatas buvo apvalus.

— Apvalus?

— Taip. Apvalus daugiaaukštis. Išskirtinis. Mūsų kambariui priklausė balkonas. Neklausk, kaip tai prisimenu, bet prisimenu. Peržiūrėjęs viešbučių nuotraukas internete veikiausiai pažinčiau. Jei jis vis dar stovi.

Lyg būtų koks skirtumas, mąstė Vaildas. Tarsi galėtų nuskristi į Ispaniją, apsilankyti viešbutyje ir pasiteirauti, ar 1980 metais jauna amerikietė Siuzana jų viešbutyje patyrė vienos nakties nuotykį.

— Ar prisimeni, kada tiksliai tai nutiko?

— Turi omenyje datą?

— Taip, domina kokios nors detalės.

— Man regis, su ja susipažinau viešnagės pabaigoje. Vėikiausiai buvo šešta ar septinta mergina, tad turbūt rugpjūtį. Tačiau tik spėju.

— Ar ir ji buvo apsistojusi tame apvaliame daugiaaukštyje? Karteris susiraukė.

— Nežinau. Abejoju.

— Su kuo ji keliavo?

— Nežinau.

— Kai užmezgei pokalbį, ji buvo viena?

Karteris lėtai papurtė galvą.

— Atleisk, Vaildai. Neprisimenu.

— Kaip ji atrodė?

— Rudi plaukai. Daili. Bet... — Jis gūžtelėjo pečiais ir dar kartą pakartojo, kad apgailestauja.

Jiedu aptarė ir kitas galimybes. Ingrida iš Amsterdamo. Reičelė ar Rakilė iš Mančesterio. Ana iš Berlyno. Prabėgo valanda. Dar viena. Galiausiai jie suvalgė sumuštinis ir jau atšalusias bulvytes. Kelis kartus suvibravo Danieliaus Karterio telefonas. Vyras jo nepaisė. Jiedu šnekėjosi. Daugiausia kalbėjo Karteris. Vaildas nebuvo linkęs atvirauti.

Kai telefonas suvibravo dar kartą, Danielius mostelėjo Nensei prašydamas sąskaitos. Vaildas pasisiūlė sumokėti, bet Karteris pasiūlymo nepriėmė.

— Pasakyčiau, kad tai mažiausia, ką galiu padaryti, tik kad nuskambėtų kaip įžeidimas.

Jiedu įlipo į pikapą ir pasuko atgal prie namo Sandiu alėjoje. Keliavo tokioje tirstoje tyloje, kad rodėsi, jog ištiesus ranką ją pajustum. Pro priekinį automobilio langą Vaildas stebėjo nakties dangų. Visą gyvenimą praleido žvelgdamas į žvaigždes, bet dangus tuoj po saulėlydžio tikrai ypatingas. Vyravo žalsvai mėlynas atspalvis, matomas tik Amerikos pietvakariuose.

— Kur šianakt apsistosi? — pasiteiravo tėvas.

— „Holiday Inn Express“.

— Šaunu.

— Aha.

— Privalau paprašyti tavęs paslaugos.

Vaildas nužvelgė tėvo profilį. Neabejotinai yra panašumų. Karteris žiūrėjo pro priekinį stiklą, šurkščios rankos spaudė vairą.

— Klausau, — atsiliepė Vaildas.

— Turiu puikią šeimą, — prabilo Karteris. — Mylinčią žmoną, nuostabias, mane dievinančias dukteris, net anūką.

Vaildas tylėjo.

— Esame paprasti žmonės. Sunkiai dirbame. Mėginame gyventi teisingai. Jau ilgą laiką turiu savo verslą. Niekada nieko neapgaudinėjau. Su klientais elgiuosi sąžiningai. Dukart per metus mudu su Sofija „Airstream“ nameliu ant ratų vykstame atos-togauti į vis kitą nacionalinį parką. Anksčiau mergaitės vykdavo kartu, bet dabar, na, dabar jos jau pačios sukūrusios šeimas.

Karteris neskubėdamas įjungė posūkio signalą ir pasuko vairą. Žvilgtelėjo į Vaildą.

— Nenoriu į jų gyvenimą numesti bombos, — tarė. — Juk gali tai suprasti, tiesa?

Vaildas linktelėjo.

— Galiu.

— Kai tai vasarai pasibaigus grįžau namo, Sofija pasitiko karinėje oro bazėje. Pasiteiravo, ką veikiau išvykęs. Pažvelgiau jai tiesiai į akis ir pamelavau. Gal ir atrodo, kad viskas vyko labai seniai — suprask teisingai, tikrai seniai, — bet jei Sofija dabar išgirstų, kad mūsų santuoka paremta melu...

— Suprantu, — neprieštaravo Vaildas.

— Tiesiog... Gal galiu paprašyti laiko apie tai pamąstyti?

— Apie ką pamąstyti?

— Pamąstyti, kaip jiems pasakyti. Ar derėtų viską pasakoti. Kaip tai padaryti.

Vaildas pagalvojo. Pats nebuvo įsitikinęs, ar to reikėtų. Ar norėjo trijų seserų? Ne. Ar norėjo tėvo, ar jam jo reikėjo? Ne. Jis vienišius. Pasirinko gyventi vienas miškuose. Geriausiai jaučiasi atsiribojęs nuo kitų. Vienintelis žmogus, už kurį jautėsi tikrai atsakingas, buvo jo krikštasūnis, vidurinę neseniai baigęs Metjus. Taip susiklostė tik todėl, kad Metjaus tėvas Deividas, vienintelis Vaildo draugas, žuvo dėl jo neatsargumo. Vaildas liko vaikui skolingas. Visada liks jam skolingas.

Jo gyvenime yra kitų žmonių. Joks žmogus, net ir Vaildas, nėra vienišas kaip sala vandenyne.

Tačiau ar gyvenime jam šito reikia?

Kai įsuko į Sandiu alėją, Vaildas pajuto, kaip tėvas įsitempia. Verandoje laukė Sofija ir jų dukra Alena.

— Ką pasakytum apie tokį pasiūlymą? — pradėjo Danielius Karteris. — Rytoj ryte susitikime papusryčiauti. Aštuntą valandą „Holiday Inn Express“. Aptarsime padėtį ir sudarysime planą.

Karteriui sukančiam į įvažą prie namo Vaildas linktelėjo. Vyrai iššoko iš automobilio. Sofija atskubėjo pas sutuoktinį. Šis vėl pradėjo istoriją apie PVC vamzdžių tiekėją, bet, sprendžiant iš Sofijos žvilgsnio, Vaildui neatrodė, kad ji tuo patikėjo. Moteris nenuleido nuo jo akių.

Kai nebeatrodė, kad toks elgesys pasirodytų itin nemandagus, Vaildas pabrėžtinai pasižiūrėjo į laikrodį ir pasakė, kad turi eiti. Nuskubėjo prie nuomoto automobilio. Per petį nesidairė, bet jautė į jį smigusius žvilgsnius. Įsliuogęs į vairuotojo sėdynę nuspaudė greičio pedalą. Nė kartelio nežvilgtelėjo atgal. Grįžęs į „Holiday Inn Express“ susikrovė daiktus. Jų turėjo nedaug. Iš-

siregistravęs iš viešbučio nuvažiavo į oro uostą ir paliko automobilį nuomos punkte.

Paskutiniu skrydžiu iš Las Vegaso išskrido namo į Naująjį Džersį.

Sėdėdamas prie lango mintyse kartojo pokalbį su tėvu. Nenorėjo mėtyti bombų į tos šeimos gyvenimą. Nenorėjo jų pakišti ir sau.

Viskas baigta, mąstė jis.

Smarkiai klydo.

TREČIAS SKYRIUS

Krisas Teiloras, seniau vadintas Nepažįstamuoju, tarė:

— Toliau — Žirafa.

Žirafa atsikrenkštė.

— Nenoriu kalbėti melodramatiškai.

— Visuomet kalbi melodramatiškai, — įsiterpė Pantera.

Visi sukikeno.

— Gal ir tiesa. Bet šįkart... Turiu omenyje, tas vaikiną nusipelnė tikro skausmo.

— Penktos kategorijos uraganui prilygstančio skausmo, — sutiko Alpaka.

— Skausmo, primenančio Juodąją mirtį, — pridūrė Kačiukas.

— Jei kas nusipelnė blogiausio, — kalbėjo Pantera, — tai šis vaikiną.

Krisas Teiloras atsilošė ir nužvelgė veidus didžiuliame ekrane ant sienos. Nenusimanančiam žmogui vaizdas jame būtų priminęs „Zoom“ programėlę, prišertą steroidų. Iš tiesų susitikimas vyko per saugią vaizdo skambučių programą, sukurtą paties Kriso. Ekrane buvo matyti šeši veikėjai — trys viršutinėje eilėje, trys apatinėje. Tikri žmonės buvo slepiami visą kūną dengiančiomis skaitmeninių gyvūnų maskuotėmis. Atspėjote, ten buvo žirafa, pantera, alpaka, kačiukas ir baltasis lokys. Komandos lyderio Nepažįstamojo maskuotė buvo liūtas. Krisas, šiuo metu įsitaisęs atviroje vietoje — prabangiame lofte Franklino gatvėje, iš kurio buvo matyti „Tribekos grilis“ Manhatane, — liūtu būti nenorėjo. Manė, kad

liūtas vadui pernelyg akivaizdus pasirinkimas. Per daug skiria nuo, jei galima taip pasakyti, gaujos.

— Neskubėkime, — ramino Krisas. — Žirafa, prašau pristatyti atvejį.

— Paraišką užpildė vieniša motina — gal turėčiau sakyti buvusi vieniša motina, — vardu Fransina Koter, — pradėjo Žirafa.

Šis atvaizdas Krisui visuomet primindavo vaikystės žaislų parduotuvę — žirafa Džefris buvo „Toys R Us“ parduotuvių tinklo simbolis. Krisas pamąstė apie tai, kaip tėvai pačiomis ypatingiausiomis progomis jį ten nusivesdavo, prisiminė, koks jausdavosi priblokštas ten įėjęs. Kokia stebuklinga, nuostabi vieta. Prisiminimas apie laimingus laikus. Krisas dažnai susimąstydavo, gal Žirafa, kad ir kas jie (tokiu įvardžiu dėl saugumo buvo įvardijami visi gaujos nariai) būtų, šią maskuotę pasirinko būtent dėl šios priežasties.

— Vienintelį Fransinos vaiką, sūnų Korį, pernai balandį Nortbridže nužudė per susišaudymą mokykloje. Koris buvo penkiolikmetis moksleivis. Gabus aktorius. Talentingas muzikantas. Repetavo pavasario koncertui, kai įsiveržęs šaulys pataikė tiesiai į galvą. Gal prisimenate, per tą siautėjimą buvo pašauti aštuoniolika vaikų. Dvylika jų mirė. — Žirafa stabtelėjo ir atsikvėpė. — Liūte?

— Taip?

— Ar vertėtų plačiau pakalbėti apie išpuolį?

— Nemanau, Žirafa, — užtikrino Krisas, kitaip Liūtas. — Visi prisimename tą įvykį. Nebent kas nors prieštarautų?

Niekas neprieštaravo.

— Gerai, leiskite tęsti, — vėl prabilo Žirafa.

Nors balsas ir buvo keičiamas specialia programėle, Krisas girdėjo, kaip jis suvirpa. Visi jie naudojosi vienokia ar

kitokia balso modifikavimo programa. Dar vienas saugumą ir anonimiškumą užtikrinantis priedas. Be to, gyvūnų maskuotės dengė ne tik jų veidus. Keitė visą išvaizdą.

— Palaidojusi vienintelį sūnų Fransina skendo juodame sielvarte. Žinoma, visi galite tai suprasti. Jos būdas gelbėtis buvo sielvarto nukreipimas į veiklą. Mėgino imtis ko nors, kad kitiems tėvams tokio pragaro netektų patirti. Garsiai propagavo ginklų kontrolės įstatymus.

— Žirafa, — kreipėsi Baltasis Lokys.

— Taip, Loky?

— Gal ir neverta apie tai prabilti, bet palaikau antrą Konstitucijos pataisą. Jei kas nors nepritaria moters požiūriui, nors ji ir yra sielvarto prislėgta motina...

Žirafa tuoj pat nutraukė jo kalbą.

— Esmė ne ta.

— Gerai, tiesiog nenorėjau veltis į diskusijas politiniais klausimais.

Įsikišo Krisas:

— Visi sutariame. Mūsų misija bausti už žiaurumą ir prievartą, o ne už politinius sprendimus.

— Esmė ne politika, — spyrėsi Žirafa. — Fransiną Koter puola tikrai baisus žmogus.

— Tęsk, — paragino Krisas.

— Kur baigiau?.. Taigi ji ėmėsi veikti. Suprantama, kaip Lokys ir minėjo, žmonės Fransinos nuomonei nepritarė. To ji ir tikėjosi. Bet griežtos diskusijos netrukus peraugo į iš kojų verčiančią siaubo kampaniją, nukreiptą prieš šią moterį. Fransina susilaukė grasinimų mirtimi. Internetu ją nuolat persekioja troliai, prie jos priekabijama. Paviešintas jos namų adresas. Moteriai teko kraustyti gyventi su brolio šeima. Tačiau niekas neparuošė tam įvykiui, kuris užvirė visą košę.

— Ir koks gi tai įvykis?

— Konspiracijų šalininkas pasidalijo vaizdo įrašu, kuriame tvirtinama, kad niekas nieko neapšaudė.

— Rimtai? — nepatikėjo Kačiukas.

— Turbūt pamišėliams nepakako stebėjimo kamerų įrašų, kaip išžudomi visi tie vaikai, — pridūrė Pantera.

— Klastotė, — tarė Žirafa. — Taip tvirtino konspiracijų šalininkas. Esą viskas suorganizuota ginklų kontrolės propaguotojų, norinčių atimti iš visų ginklus. Fransina Koter tėra „krizių aktorė“, kad ir ką tai turėtų reikšti. Siaubingiausia, kad vaizdo įrašė tvirtinama, jog jos sūnus Koris iš viso neegzistavo.

— Dieve. Kaip jie...

— Daugiausia išsigalvojimai. Be to, manipuliavo istorija taip, kad ji taptų nebeįtikima. Pavyzdžiui, rado dar vieną Fransiną Koter, bet gyvenančią Kanadoje. Ji patvirtino, kad vaikų neturi. Taigi garso įrašė jai kažkas paskambina, ir „Fransina Koter“ patvirtina niekada neturėjusi sūnaus, vardu Koris. Todėl akivaizdu, kad jos vaikas tikrai nebuvo nušautas ar kitaip nužudytas. Vadinasi, visa tai tėra apgavystė.

— Negaliu patikėti, kad žmonės taip gali elgtis, — stebėjosi Alpaka.

— Siaubinga netekti vaiko, — prabilo Katinas su anglišku akcentu, nors, žinoma, tai galėjo būti tik balso keitimo programėlės padarinys. Pašnekovas pridūrė: — O paskui dar tenka kentėti nuo šitų pamišėlių.

— Kokie turėtų būti kvailiai, kad tuo tikėtų? — stebėjosi Baltasis Lokys.

— Nustebtum, — užtikrino Žirafa. — Kita vertus, gal ir visai nenustebtum...

— Kas dar parodyta tame įrašė? — paklausė Krisas.

— Nieko reikšmingo. Užduodama daug keistų, bet įtaigių klausimų, pavyzdžiui: „Kodėl vieni mokyklos apsaugos kamerų vaizdo įrašai nespaltuoti, o kiti spaltuoti?“ Lyg tuo būtų galima įrodyti, kad visa ši istorija netikra. Dar jie padirbinėja nuotraukas, išgalvoja „įrodymus“. Taigi, pavyzdžiui, — siaubas, kaip tai bjauru, — iš netikros paskyros įkelta nuotrauka, kurioje „Mets“ varžybose po apšaudymo užfiksuotas šiek tiek į Korį panašus vaikinys. Po jo rašoma: „Štai aktorius, Nortbridžo vidurinės apšaudymo vaizdo įrašė vaidinęs Korį Koterį, — praėjusią savaitę užfiksuotas rungtynėse!“ Ir kiti tuoj komentuoja: „Oho, tai juk įrodymas, kad viskas sufabrikuota, nes man tai jis atrodo kuo sveikiausias, čia apgavystė, kvailos avys, nustokite tikėti, ką pliurpia žiniasklaida, informacijos ieškokite patys, Fransina Koter yra išdavikė.“ Ir toliau liejasi panašios nesąmonės.

— Nors nuskambės siaubingai, — svarstė Baltasis Lokys, — regis, turime reikalų su pernelyg dideliu kiekiu žmonių, kad būtų įmanoma nuveikti ką nors reikšminga.

— Ir aš dėl to nerimavau, — pritarė Žirafa. — Bet paskui panagrinėjau antrąjį įrašą.

— Antrąjį?

— Taigi, pirmasis įrašas, tvirtinantis, kad apšaudymas netikras, jutube patalpintas paskyroje „Karti tiesa“. Po kurio laiko ji buvo užblokuota, bet, kaip ir visada panašiais atvejais, per vėlai. Įrašas jau buvo peržiūrėtas tris milijonus kartų, nukopijuotas ir išplatintas. Antrasis įrašas įkeltas į paskyrą „Tiesa karčioji“.

— Ne kažin koks slapyvardis, — įvertino Krisas.

— Visai kvailas. Norėjo, kad suprastume, jog tai tas pats žmogus.

— Pasakei „tas pats žmogus“, — pastebėjo Pantera.

— Taip.

— Vadinasi, vyras?

— Taip.

Nė vienas nenustebo. Taip, moterys internete taip pat provokuoja. Tačiau ne taip, kaip vyrai. Čia ne seksizmas. Patvirtinti duomenys.

— Jo antrasis įrašas... — Žirafa užsikirto.

Tyla.

Ją nutraukė Pantera. Švelniai pasiteiravo:

— Viskas gerai, Žirafa?

— Neskubėk, — drąsino Krisas.

— Taip, duokite man sekundėlę. Buvo labai sunku žiūrėti. Mano ataskaitoje rasite nuorodą, bet, jei trumpiau... Vyrškis nueina prie Korio kapo. Prie penkiolikmečio berniuko kapo. Apsirengęs juodai kaip nindzė, užsimaukšlinęs kaukę, kad nebūtų atpažintas. Atsineša su savimi įtaisą. Primena metalo detektorių, su panašiais galima matyti vyrukus, vaikščančius paplūdimiuose. Velnias, veikiausiai taip ir yra. Tvirtina, kad tai UPD — užkastų palaikų detektorius. Pademonstruoja, kad perbraukus juo virš kapų pasigirsta signalas. Šnaresys. Vyras aiškina, kad taip prietaisas rodo, jog po antkapio guli palaikai. Tada pavedžioja įtaisą virš Korio antkapio. Atspėkite, kas nutinka?

— O Dieve, — pasibaisėjo Alpaka.

— Būtent. Vyras tvirtina, esą duomenys rodo, jog po žeme palaikų nėra.

— Ir žmonės tuo tiki?

— Jei tai atitinka jų pasaulėžiūrą, — atsiliepė Krisas, — žmonės tiki bet kuo. Visi tai žinome.

— Deja, dar ne viską papasakojau. — Žirafa giliai atsiduso. — Įrašo pabaigoje vyras ant Korio kapo nusišlapina.

Tyla.

— Tada pasidalija vaizdo įrašų visuose puslapiuose, kaip nors susijusiuose su Fransina Koter.

Tyla.

Pirmasis prabilo Krisas:

— Kuo jis vardu? — iškošė pro sukąstus dantis.

— Kentonas Fraulingas. Ilgokai užtrukau, bet dešimtis botų susiejau su paskyromis „Karti tiesa“ ar „Tiesa karčioji“.

— Kaip jį susekei?

— Parašiau elektroninį laišką kaip žiniasklaidos atstovas, tikintis šiuo pasakojimu. Jis paspaudė nuorodą, ir, na, visa kita žinote.

— Vadinasi, tas Fraulingas ne tik kūrė siaubingus vaizdo įrašus...

— Rašė ir daugumą komentarų, taip. Pats su savimi bendravo iš netikrų paskyrų. Puolė kaip gauja. Be to, susiorganizavo netikrų užsienietiškų paskyrų, kad Fransiną be perstojo pultų. Neužteko daugybės įrašų tviteryje, feisbuke ir visur kitur, — jis įvairiausiu paros metu skambinėja tai vargšei moteriai. Jai į namus siunčia suniokotas Korio nuotraukas, net ant jos automobilio paliko skrajučių.

— Kas tas Fraulingas?

— Trisdešimt šešerių metų pardavimų vadybininkas stambioje draudimo bendrovėje. Uždirba šešiaženklės sumas.

Krisas pajuto, kaip rankos gniaužiasi į kumščius. Faktas, kad Kentonas Fraulingas gyvena dar ir normalų gyvenimą, galėjo nustebinti, bet nenustebino.

Didžiuma žmonių įsivaizduoja, kad beveik visi prie kitų kimbantys interneto troliai yra bedarbiai nevykėliai, tūnantys mamytės rūsyje ir be perstojo rašinėjantys, bet dažniausiai tai išsilavinę, dirbantys, gana pasiturintys asmenys. Juos

sieja tai, kad visi įsitikinę, jog yra patyrę kažkokią skriaudą, jaučia apmaudą. Be pagrindo jaučiasi tapę aukomis.

— Fraulingas turi du vaikus. Neseniai išsiskyrė. Tokie bylos apmatai. Išsiunčiau jums dokumentą su visais įrašais ir komentarais.

Krisas tarė:

— Visų „Bumerango“ narių vardu noriu padėkoti Žirafai, kad uoliai padirbėjo prie šios bylos.

Pasigirdo pritarimo murmesiai.

— Balsuokime, — pasiūlė Krisas. — Kas pritaria, kad imtumėmės Kentono Fraulingo?

Visi balsavo už. Šiandien tai buvo šeštoji, paskutinė, „Bumerango“ narių pristatyta byla. Taisyklėje nurodyta, kad jei du nariai balsuos prieš, trolis bus paliktas ramybėje. Iš šešių šiandienos bylų pritarta penkioms. Vienintelė atmesta buvo susijusi su internete persekiojamu realybės šou gražuoliuku. Bylą pristatė Pantera, tačiau dailųjį vyruką buvo sunkoka atjausti, tad jie pasirinko dėmesį skirti vertesniems subjektams.

„Bumerango“ devizas skambėjo atitinkamai: „Karma kaip bumerangas — ką duosi, tą ir gausi.“ Grupelė taikinius kruopščiai atrinkdavo ir patikrindavo. Kadaisė Nepažįstamuoju vadinęsis Krisas išmoko sunkią pamoką: teisingumo siekti galima tik tada, kai nelieka nė menkiausio klausimo, nė mažiausios abejonės, kad nusikaltėlis to nusipelnė. Kad būtų visiškai užtikrintas, Krisas išnagrinės Žirafos parengtą dokumentą ir patikrins, ar visos detalės sutampa su pateiktomis pristatymo metu. Abejotina, ar gali kilti kokių problemų. Žirafa — kruopščiausias grupelės narys.

— Gerai, — vėl prabilo Krisas. — Aptarkime bausmę. Žirafa, kokią uragano kategoriją siūlai?

Žirafa nedvejojo.

— Joks pabaisa dar niekada taip užtikrintai neprisiprašė penktos kategorijos...

— Taip, — įsiterpė Pantera. — Penkta kategorija.

Likusieji nedvejodami sutiko.

„Bumerangas“ penktą kategoriją rinkdavosi retai. Dauguma trolių patekdavo į antrą ar trečią. Tokiu atveju bausmė būtų kredito reitingo nusmukdymas, banko sąskaitos ištuštinimas, gal šantažas. Tai, kas trolių galėtų pamokyti, bet nesunaikintų.

Penkta kategorija — tikra katastrofa. Taikinyš sunaikinamas.

Gal Dievas ir gailestingas, bet „Bumerangas“ Kentonui Fraulingui neatleis.

KETVIRTAS SKYRIUS

Po keturių mėnesių

Estera Krimštein, talentingoji ir įžymioji advokatė, stebėjo, kaip oponentas, prokuroras Polas Hikoris, pasitaiso kaklaraistį ir pradeda baigiamąją kalbą:

— Ponios ir ponai prisiekusieji, ši žmogžudystės byla aiškiausia ir kelianti mažiausiai abejonių iš visų, prie kurių dirbau kaip prokuroras. Iš mano biuro taip pat niekas nėra regėjęs tokios aiškios bylos.

Estera atsispyrė pagundai pavartyti akis. Dar ne laikas.

Tegu pasimėgauja šlovės akimirka.

Hikoris manieringai iškėlė pultelį, nukreipė į televizorių ir nykščiu spustelėjo mygtuką. Ekranas atgijo. Galėjo vaizdą ekrane paruošti iš anksto, bet ne, Polui Hikoriui patiko įmantrūs pasirodymai. Estera apsimetė nuobodžiaujanti. Jei kuris prisiekusysis į ją žvilgtelės, tegu mato, kad jai kolegos manieros jokio įspūdžio nedaro.

Šalia Esteros sėdėjo jos klientas Ričardas Levinas, kaltinamasis šioje žmogžudystės byloje. Ji buvo Ričardui išsamiai išdėsciusi, kaip, matant prisiekusiesiems, jam reikia elgtis, kaip atrodyti, kaip reaguoti (svarbiausia nereaguoti). Šiuo metu jos klientas, kurį Hikoris planuoja įkišti už grotų visam likusiam gyvenimui, laikė rankas tvarkingai sunertas ant stalo, žvelgė tiesiai priešais save, niekur nesidairė.

Geras berniukas.

Ekране pasirodė gal tuzinas žmonių, susibūrusių netoli garsiosios avangardinės arkos Vašingtono skvero parke. Polas

Hikoris manieringai spustelėjo mygtuką ir paleido įrašą. Estera mėgino kvėpuoti ramiai.

Nieko neišduok, — priminė sau.

Žinoma, Polas Hikoris ir anksčiau demonstravo šį įrašą. Kelis kartus. Vis dėlto elgėsi protingai, nesigriebdavo jo pernelį dažnai, kad pabostų, o prisiekusieji atbuktų nuo smurto, kurio liudininkais tapo.

Hikoris kliovėsi jausmu, primenančiu spyrį į pilvą. Siekė sukelti instinktyvią reakciją.

Įrašė Ričardas Levinas, Esteros klientas, vilkėjo mėlyną kostiumą be kaklaraiščio ir avėjo juodus „Cole Haan“ loaferus. Priėjęs prie vyro, vardu Larsas Korbetas, pakėlė ranką su ginklu ir nė trupučio nedvejodamas paleido du šūvius Korbetui į galvą.

Pasigirdo šūksmai.

Larsas Korbetas susmuko. Mirė dar nepasiekęs žemės.

Polas Hikoris sustabdė vaizdo įrašą ir skėstelėjo rankomis.

— Ar įmanoma apibendrinti geriau?

Paliko pauzę retoriniam klausimui nuaidėti salės tyloje. Žingsniavo priešais prisiekusiuosius. Žvelgė į akis tiems, kurie į jį pažiūrėdavo.

— Čia, ponios ir ponai, matome tikrą egzekuciją. Šalta-kraujišką žmogžudystę mūsų miesto gatvėje. Mūsų vieno mėgstamiausių parkų širdyje. Štai taip. Niekas šių faktų nenuginčys. Auka, Larsas Korbetas, štai čia, — prokuroras parodė į kraujo baloje susmukusį vyrą. — Kaltinamasis Ričardas Levinas štai čia, šauna iš „Glock 19“. Balistikos ekspertai patvirtino, kad šis ginklas ir buvo žmogžudystės įrankis. Šį pistoletą Levinas vos dvi savaitės iki žmogžudystės įsigijo iš ginklų prekeivių Paramuse, Naujajame Džersyje. Keturiolika žmonių paliudijo matę žmogžudystę, poną Leviną įvardijo kaip kaltininką. Pateikėme ir dar du įrašus iš nepriklausomų šaltinių, tą pačią žmogžudystę atskleidžiančius kitaip.